

בש"פ 4840/14 - אברהם נברו נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון
בש"פ 4840/14

לפני: כבוד השופט י' עמית

העורר: אברהם נברו

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בנצרת בת"פ 1167-05 שניתנה ביום 6.7.2014 על ידי כבוד הנשיא י' כהן

בשם העורר: עו"ד תרדיון בין
בשם המשיבה: עו"ד ארז בן-ארויה

החלטה

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בנצרת (כב' הנשיא י' כהן) מיום 6.7.2014 בת"פ 1167-05 בגדרה נדחתה בקשת העורר לחישוב מועד תחילת פסילתו מנהיגה.

1. העורר ביקש למנות את ימי פסילתו מיום 25.8.2006, יום מתן גזר הדין בעניינו. בית משפט קמא דחה את בקשתו מהטעם שהעורר לא ציין כי בקשה זוהי הוגשה על ידיו עוד בשנת 2011, ונדחתה בהחלטה מפורטת של בית המשפט קמא מיום 23.11.2011.

2. בע"פ 9075/12 ג'אבר נ' מדינת ישראל (14.4.2014) נפסק כי הסמכות לחישוב מניין ימי הפסילה על-פי גזר דין נתונה לרשות הרישוי. כנגד החלטת הרשות ניתן להגיש עתירה לבית המשפט לעניינים מינהליים, באשר הוא מוסמך לפי פרט 14(א) לתוספת הראשונה לחוק בתי משפט לעניינים מינהליים, התש"ס-2000, לדון ב"החלטה של רשות לפי פקודת התעבורה, לרבות החלטה בעניני רישוי ובטיחות של נהגים".

משכך, לא קמה לעורר זכות ערר.

3. מעבר לנדרש ציין כי העורר מבקש למנות את תקופת הפסילה מיום גזר הדין, אך בקשה זו מנוגדת להוראתו המפורשת של סעיף 42 לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961, שזו לשונו:

פסילה וחישוב תקופתה

42. (א) פסילה שהטיל בית משפט מקבל או מהחזיק רשיון נהיגה לפי פקודה זו תחל ביום מתן גזר הדין אם לא הורה בית המשפט הוראה אחרת.

(ב) הוטלה פסילה על מי שנדון לפסילה במשפט קודם אשר תקופתה טרם נסתיימה, תהיה הפסילה שהוטלה כאמור מצטברת לקודמתה ותקופתה תחל בתום הפסילה הקודמת.

(ג) בחישוב תקופת הפסילה לא יבואו במנין –

(1) התקופה שחלפה עד מסירת הרשיון לרשות שנקבעה לכך בתקנות ובדרך שנקבעה;

(2) תקופה שבה נשא בעל הרשיון עונש מאסר על העבירה שבגללה נפסל כאמור.

העורר נידון ל-42 חודשי מאסר בפועל ואמנם שוחרר ממאסרו ביום 20.1.2008 שחרור מוקדם, אך הוא לא ציין כי רישיונו הופקע לאחר מכן, והוא נשא את יתרת מאסרו מיום 6.2.2009 עד יום 2.5.2010. אין ספק כי תקופות אלו בהן ריצה העורר את עונש המאסר שהוטל עליו לא יכולות להיחשב במנין ימי הפסילה (וראו ע"פ 2965/13 מדינת ישראל נ' אלרפעה (2.7.2014)).

עוד טען העורר כי רישיונו פקע ביום 1.10.2005 ולכן לא היה ברשותו רישיון נהיגה תקף לבצע הפקדה, אך תקנה 557 לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961, קובעת כדלקמן:

רשיון שפקע תוקפו, שהומצא לרשות או שאבד

557. (א) הודע לבעל הרשיון על פסילת רישיונו או על התלייתו על ידי בית המשפט או לפי צו של קצין משטרה או לפי החלטה של רשות הרישוי, לפי הענין, ימציא את רישיונו כאמור בחלק זה אף אם רישיונו אינו בר-תוקף אותה שעה.

מכאן שאין בעובדה שרישיון הנהיגה של העורר לא היה בתוקף כדי להועיל לו.

עמוד 2

4. אשר על כן דין הערר להידחות.

ניתנה היום, ג' באב התשע"ד (30.7.2014).

ש ו פ ט
